

Ретко се може у историји наше штампе наћи пример да је један лист посветио своју насловну страну, две посебне стране (у рубрици право) и редакцијски коментар пресуди неког од наших судова. У овој несвакидашњој и до сада невиђеној прилици радило се о објављивању пресуде Апелационог суда којом је скинута кривица са колумнисте Светислава Басаре, али и листа *Данас* за увреду уредника НСПМ-а Ђорђа Вукадиновића. Овај колумниста је изгледа толико драгоцен за уредништво овог листа када се његовом апелацијском „ослобађању“ посвећује толики новински простор.

На страницама овог листа у броју од 31. јануара – 1. фебруара 2015. године славодобитно се проглашава значајна победа правне државе јер је Апелациони суд преиначио првостепену пресуду у којој је Светислав Басара окривљен по тужбеном захтеву за увреду. Тужба је иначе била заснована на тврдњи недодирљивог колумнисте Светислава Басаре да је Ђорђе Вукадиновић “путем објављивања својих чланака допринео експресном понашању појединаца и мањих група“ на митингу одржаном поводом проглашавања тзв.независности Косова и Метохије.

У својој колумни Светислав Басара је дословно написао: “Елем. Истог дана се руља хулигана, коју је Удба спонтано организовала, тријумфално осветила Приштини демолирањем Београда. Патриотске снаге су подржавале и оправдавале демолирање, а Вукадиновић и Антонић, ударне песнице Коштуничине хунте, дали су се један на типовање индивидуа који код куће држе америчке заставе, а други на усмеравање праведног рушилачког беса на телевизију Б92”.

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 07 фебруар 2015 18:20

Суштина ових речи се састоји у оптуживању да се радило о отвореном позиву на хушкање хулиганских група на насиље, а то је рађено у име патриотских разлога. Ово је иначе и био основни разлог за подношење тужбе за увреду и то после низа идеолошких дисквалификација, отворених и најгрубљих увреда, политикантских подметања које је у разним приликама упућивао овај колумниста *Данаса* и то не само овим ауторима који објављују текстове на сајту Нове српске политичке мисли.

Очигледно да је овим текстом пређена граница толеранције која је иначе за овог колумнисту, „сатиричара“, веома флексибилан и растегљив појам. Образложење пресуде Апелационог суда садржи позивање на члан 10 Европске конвенције о људским правима и на одређење да је „Ђорђе Вукадиновић као јавна личност дужан да трпи границе покретљиве критике, која је шира него код појединаца који не врши такву функцију и зато употреба оштрих речи Светислава Басаре представља оличење и израз слободе изражавања“.

Најзад је Светислав Басара добио праву потврду да је осведочени европејац који поштује високе стандарде о заштити људских права. Иначе он је овај текст окарактерисао као „сатиру, облик уметничког изражавања и социјалног коментара који је претеривањем и кривљењем стварности, намерно провокативан и политичке природе“. Нема јаснијег признања овог колумнисте да се он у ствари бави политичким обрачунима и то под окриљем сталног позивања на његово „уметничко“ преобликовање и искривљавање стварности.

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 07 фебруар 2015 18:20

Ова пресуда у наш јавни простор уноси специфично одређење јавне личности (све следећи високе европске стандарде), која је дужна да мирно и покорно трпи границе прихватљиве критике, употребу оштрих речи, претеривање и кривљење стварности и све се то смешта у простор безобалне слободе уметничког стваралаштва која је обезбеђена и зацементирана чланом 10 Европске конвенције о људским правима. Али у овој „уметнички“ обликованој сатири Светислава Басаре ради се о његовој оптужби да су Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић свесно и отворено својим текстовима као ударне текстуалне песнице Коштуничине хунте подстицали руљу хулигана да демолирају Београд, јер по његовом суду то је и била стварна намера патриотских снага, које су организовале политички скуп, на коме је био изражен протест против једностраног проглашења тзв. независне државе Косова.

Нема ту ни трага од заступања слободе уметничког стваралаштва и одбране људских права јер се Светислав Басара у својим колумнама не користи уметничким и естетским средствима, већ странице *Данаса* искључиво користи за своје идеолошке и политичке обрачуне и пласирање политикантске памфлетистике најприземнијег реда, у којима нема уметничког израза већ се ради о његовом парapolитичком деловању, које је сада добило и толико значајан европски људско-правашки имприматур. Сад нема више ни формалних ограничења за његову „уметничку“ имагинацију јер он само европејски користи слободу изражавања, без обзира на то што у својим колумнама користи најприземније политикантске дисквалификације.

Светислав Басара као корифеј, жрец и арбитар слободе мишљена

Пише: Маринко М. Вучинић
субота, 07 фебруар 2015 18:20

